

Cat Clarke

pink- lèse

Alma littera

3 diena

Aš sutikau Iteną tą vakarą, kai ruošiausi nusižudyti. Tik pagalvok, koks nepatogumas.

Galvoje sukasi ir sukasi vis tie patys klausimai:

Ko jis iš manęs nori?

Kaip aš leidau, kad šitai atsitiktų?

NEJAU AŠ MIRSIO? (Mano mėgstamiausias klausimas.)

Buvau suplanavusi ne visai taip. O man patinka, kad viskas vyktų pagal planą.

Bet neužbėgsiu už akių: pradėkime rašyti, ir bus matyti, kur tai mane nuves. Visas šitas popierius turbūt tam ir padėtas. Ir tušinukai. Atrodo, jų turėtų ilgai užtekti. Padėtis labai bloga. Gal trupučiuką prigulsiu.

Nežinau, kiek laiko buvau atsijungusi. Laikrodžio neturiu. Nei drabužių. Mintis, kad jis mane nurengė, kol buvau be sąmonės, kelia siaubą. Be to, šitas chalatas nėra mados viršūnė. Jaučiuosi, lyg laukčiau operacijos. Dieve, nuoširdžiai tikiuosi, jog taip nebus. Aš savotiškai prisirišusi prie savo vidaus organų. Man turbūt galvoj negerai – juokauti tokiu metu. Bet humoras netinkamu laiku visada buvo mano arkliukas.

Reikia sugalvoti, kaip iš čia ištrūkti. Gal pavyks jį įkalbinti. Būtiną sužinoti, ko jis nori. Tačiau giliai širdyje nesu linkusi žinoti atsakymo.

Velnias... Atrodo, jis ateina.

Ką gi, apsilankymas buvo trumpas ir malonus. Jis atnešė man padėklą valgio, pamatęs mane prie stalo su tušinuku rankoj linktelėjo. Atrodė patenkintas. Aš sėdėjau kaip idiotė ir spoksojau. Jis nebandė perskaityti, ką parašiau, – tik žiūrėjo žvilgsniu, sakančiu, jog puikiai žino, ką galvoju. Ir tada staigiai išėjo. Aišku, užsklendė duris.

Valgis buvo nuostabus. Tai viena daugybės keistenybių. Maistas rinktinis. Be to, kiek girdėjote pagrobimo atvejų, kai auka turi savo tualetą? Ir galbūt patogiausią lovą pasaulyje. Tik norėtusi, kad viskas nebūtų taip balta. Net galvą skauda. Kartais turiu užsimerkusi sau priminti, jog tikrai esama ir kitokių spalvų. Bent jau tušinukai ne balti. Mažų mažiausiai būtų buvę pikta. Mat rašymas labai padeda. Pati šio proceso mechanika: vedžioji raides, iš jų susideda žodžiai, šie stebuklingai susijungia į sakinius. Savotiškai ramina. Bet kokių raštų jis iš manęs laukia? Ir kodėl nori, kad rašyčiau? Keista, keista, keista. O gal čia ir yra didžioji proga tapti rašytoja, juk visada svajojau ja būti. Tikriausiai paskutinė proga.

Šiaip ar taip, žmonės rašo apie tai, ką žino, tiesa? Taigi pradėjau nuo Iteno. Galbūt kas nors kada nors jį suras (ko gera, po daugybės metų nuo tos dienos, kai mano griaučiai bus aptikti prie šito prakeikto stalo, pirštikauliais tebespaudžiantys tušinuką). Mano galva, jis maždaug šešių pėdų ūgio. Taip sprendžiu lyginama su Netu, kuris įsivaizduoja esąs šešių pėdų, bet aiškiai ne

aukštesnis negu penkios pėdos ir dešimt colių. Melagis melavo, per tiltą važiavo...

Grįžkime prie Iteno. Gražuolis. Turiu galvoj, tikras gražuolis. Juodaplaukis. Plaukai nei ilgi, nei trumpi, viena sruoga visad užkritusi ant akių. Akys... Na, pilkos. Plieno pilkumo? Šiferio? Gal tokios pilkos, koks būna dangus prieš išpūdingą vasaros audrą su perkūnais? O gal paprasčiausiai pilkos, ir tiek. Veidas tobulas. Tikrai, lyg būtų išgriuvęs iš kokio senovinio paveikslo. Skruostikauliai, antakiai, nosis, žandikaulis. Viskas kaip turi būti. Ir toji burna... Sodresnių lūpų neteko matyti. Mėgau jas bučiuoti.

Na, kas dar, kas dar? Jis išblyškęs, baisiai išblyškęs. Lyg niekada nematęs dienos šviesos, nes yra vampyras. Vakar vieną beprotišką akimirką (po visiškai bemiegės nakties) rimtai pamaniau, ar tik jis nėra vampyras. Bet paskui prisiminiau, jog mano gyvenimas nepanašus į „Saulėlydį“. Iteno oda nepaprasta. Galėčiau užmušti dėl tokios skaisčios odos. Niekaip nesuvokiu, kiek jam metų. Iš pradžių maniau, dvidešimt, bet vis dėlto sunku pasakyti. Kartais atrodo vyresnis, o kai kada – kaip pasiklydęs mažas berniukas.

Nuo nosies iki viršutinės lūpos eina randas. Prisimenu, kaip braukiau per jį pirštais. Kai kurie randai gražūs.

Nenuostabu, kad ir jo kūnas labai gražus. Liesas, bet stiprus. Dailus. Ir jis jį rengia padoriais drabužiais. Tą vakarą buvo baltais berankoviais marškinėliais, išblukusiais senais džinsais ir sunešiotais juodais sportbačiais „Converse All Stars“. Tikrai ne margumo mėgėjas – kol kas tik pilka, balta ir juoda spalva. Visai gražu, bet aš dievinu spalvas. Raudona patinka. Ir žalia. Ryškiai, tiesiog rėkšmingai žalia. Čia man taip stinga žalios spalvos.

Hm, jums turbūt atrodo, kad Itenas baisiai seksualus. Ir net kad man jo reikia. Tikrai norėjau jo, bet visas šitas pagrobimas mūsų santykius truputį atvėsino. Be to, manau, man per anksti įsitaisyti tą

sindromą... Kaip jis vadinamas? Kai įkaitė pradeda susitapatinti su pagrobėju, įsimyli jį ir netgi ištraukia į jo grobimus / žudymus / dar ką nors. Aš tik bandau pasakyti, kad nešališkas stebėtojas jį palaikytų seksualiu – ir aš pritarčiau.

Neįsivaizduoju, iš kur jis kilęs. Nemanau, kad vietinis – tikrai nepanašus nė į vieną čionykščių (tikriau – tenykščių, kur aš gyvenau... KUR ESU DABAR?). Pirmadienio vakare paklausiau, iš kur jis, atsakė „iš tur“, juk galėjo kilti įtarimų. Tuo laiku turbūt pamaniau, jog jis tiesiog žaviai paslaptingas. Kvaiša.

Itenas. Tobula mylimojo žaliava. Išskyrus polinkį grobti ant kojų nesilaikančias paneles, tiek apkvaitusias, jog net nesuvokia, kas vyksta. Taip ir įsivaizduoju skelbimą vienišų širdžių skyrelyje:

„Aukštas juodbruvus gražuolis norėtų susipažinti su žaliaake mergina. Mėgsta filmus, ilgus pasivaikščiojimus lietuvi lyjant, itališką virtuvę ir retkarčiais kokią mažytį pagrobimuką. Sveiko proto merginos tegul nesikreipia.“

Dalykai, kuriuos žinau apie Iteną (neskaitant bendros graikų dievo išvaizdos)

1. Važinėja lyg ir nauju sidabrinu furgonėliu. Vyriškis, vairuojantis furgonėlį, akivaizdžiai pavojingas.
2. Nepanašus į klasikinį psichopatą iš siaubo filmų.
3. Jis baisiausiai stengiasi, kad man čia būtų patogu. Lova, tualetas, gardus valgis... Viskas klaikiai šiurpu.
4. Ne jis mane pasirinko. Aš jį pasirinkau. Priėjau ir atsisėdau į gretimą sūpuokles. Gal jis jau žinojo, ką ketina daryti, tik dar nebuvo pasirinkęs aukos. Jis buvo tarsi masalas – vienui vienas, šviečiantis lyg seksualumo švyturys. Apvyniojo mane apie pirštą, ir viskas.
5. Mėgsta klausytis. Šnekėti – nelabai.

PINKLĖSE

6. Nebandė manęs skriausti. Kol kas.
7. Iš tikrųjų septinto punkto neturiu, bet septyni – mano laimingas skaičius, o dabar man tikrai praverstų LAIMĖ.

Labanaktis, saldžių sapnų. Žiūrėk, kad žavus psichopatas / vampyras į tave nesuleistų dantų.

4 diena

Na, argi vakar nebuva trenktai optimistiška pagrobtukė? Manau, taip turėtų būti vadinama pagrobta mergina. Pagrobėjas, pagrobtukė. Kaip kokia „nėštukė“.

Šiandien nesijaučiu tokia optimistiška.

Kodėl šitai atsitiko man?

Liaukis galvojus. Rašyk. Pridėk tušinuką prie popieriaus ir judink ranką.

Šitam žygiui reikėjo trupučio (gerai jau – labai daug) girtos drašos. Jam ruošdamasi vis patraukdavau iš butelio degtinės, kuri laikiau palovėj. Rūpestingai rinkausi aprangą. Vien todėl, kad mirsi, nėra reikalo atrodyti netvarkingai. Apsimoviau naujais džinsais, su kuriais kojos atrodo superilgos ir plonos. Praktiškai išbandžiau visas drapanėles, kol pasirinkau patikimus senus žalius marškinėlius (laimę nešančius žalius marškinėlius – cha!). Dėl apavo buvo kebliau, bet galų gale nubalsavau už patogumą su „Adidas“ bukanosiais. Nelabai žavinga, bet jie dvelkė tam tikra senamadiška elegancija. Prisidažiau be saiko priešais veidrodį vis galvodama: *Daugiau nebus jokio kosmetinio pieštuko. Paskutinį kartą tepuosi lūpų blizgiu. Pasku-*

tinį kartą žiūriu į veidrodį žinodama, jog jau niekada nebūsiu tikrai graži, ir panašiai.

Peilį į rankinę, ir galima keliauti.

Nustraksėjau laiptais lyg mergaitė, neturinti jokio rūpestėlio. Svetainėje televizorių žiūrinčiai mamai šuktelėjau: „Einu susitikti su Sele. Manęs nelauk!“ Išgirdus: „Greise, luktelėk...“ – gal reikėjo bent įkišti galvą, užuot trinktelėjus lauko durimis. Bet aš to nepadariau. Dar sekundės su ja nebūčiau ištvėrusi.

Taigi aš neatsisveikinau ir nepalikau laiškėlio. Nemačiau prasmės. Vis tiek atsisveikinimo laiškėliai nevykę. Bet jei būčiau palikusi, dabar visi laikytų mane mirusia. O aš tikrai dar gyva (kol kas).

Įlipau į miesto autobusą. Atsisėdau pačiame gale – man tai nebūdinga. Mano paskutinė kelionė autobusu, bent taip maniau. Kai pagalvoji, ko gera, taip vis dėlto ir bus. Šiaip kelionė buvo tipiška. Priešais sėdėjo moteriškė siaubingai ilgais žilais plaukais. Nutįsusios sruogos karojo per sėdynės atlošą, išdrikę galai lietė mano džinsus. Net bjauru pasidarė. Ilgi plaukai nuo tam tikro amžiaus jau nėra patrauklus bruožas. Laimė, nevykusi ilgaplaukė išlipo man nepradėjus žiaukčioti.

Jai išlipus mane apėmė ramuma. Užsimerkiau ir ėmiau giliai kvėpuoti. Aš tai padarysiu – iš tikrųjų imsiu ir padarysiu. O taip. *Jie dar pasigailės...* Net nusišypsojau nuo to monotoniško balselio galvoje.

Nesu tikra, ką dabar jaučiu galvodama, jog taip, tikrai po kelių minučių būčiau nusižudžiusi. Nesu pasirengusi per giliai kapstytis savo jausmuose. Dar ne. Atrodo, lyg būčiau aptvarstyta. Tarsi žinau, kodėl taip yra, bet jeigu tvarstį nuvyniočiau ir pamatyčiau po juo pūliuojančią žaizdą, galbūt išprotėčiau.

Išlipusi iš autobuso smukau į alkoholio parduotuvę. Geras kelias minutes rinkausi gėralą. Pasiėmiau džino – keista, nes jo nepakenčiu. Jis man primena tėtį. Taigi priėjau prie kasos, o kasininkas buvo nežmoniškai spuoguotas, tokio dar neteko matyti (išskyrus Skotą Eim-

są devintoje klasėje, tačiau jo veidas bent jau susitvarkė ir dabar atrodo visai nieko). Tada atsitiko žvėriškai juokingas dalykas: kasininkas pareikalavo asmens dokumento! Supraskite, man šitaip niekada nepasitaiko. Po velnių, perku alkoholį nuo keturiolikos metų. Gal toks buvo Dievo ženklas: „Greise, žudykis, jeigu taip baisiai reikia, bet aš tau nepadėsiu.“ Spuoguotąjį berną perveriu savo firminiu žvilgsniu, sakančiu: turbūt juokauji, ir sakau:

– Turbūt juokauji. Man dvidešimt dveji! Nejau panaši į vaiką?

Jis tik parodė į įspėjimą: „Jeigu atrodote jaunesnis negu 25, tralia..“ Kelias minutes sugaišau pūsdama jam miglą, kaip savo dokumentą palikau striukės kišenėje, o striukė liko namie, nes oras šiltas ne pagal metų laiką. Vis tiek neparduoda. Pikta. Ką padarysi, reikia kartais atsigriebti, kai žmogus turi atstumiantį, inkštirais nusėtą veidą ir nenusimato jokios sekso prošvaistės (niekada). Deramai pasipiktinusi išdrožiau iš parduotuvės, nėriau į gretimą ir nusipirkau lygiai tokį patį butelį, tik dviem svarais pigesnį. Vadinasi, vis dėlto tai nebuvo Dievo ženklas.

Eidama gatve su buteliu po pažastimi sutikau maždaug savo amžiaus porelę. Jie ėjo susikibę ir kvatojo. *Eikit savo keliu, eikit savo keliu!* Berniokas prirėmė mergaitę prie vitrinos ir ėmė bučiuoti. Pasiilgau tokio bučiavimo. Pėdindama toliau vos neatsitrenkiau į būrelį miesto vaikigalių, visi buvo blizgančiais batais ir nesuvokiamais plaukais. Vienas atsisukęs sušuko:

– Pralinksėk, pupyte. Gal dar nieko neatsitiks!

Aš nusišėpiau jam. *Na, manau, kad atsitiks.*

Štai ir parko vartai. Tėtis mane čia atsiveždavo mažą. Lesindavau antis, paskui lakstydavau kaip nevisprotė. Tėtis mane vaikydavosi apsimetęs zombiu. Paskui jis mane supdavo sūpuoklėmis – taip smarkiai, jog manydavau persiversianti per skersinį, bet vis tiek šaukdavau, kad stumtų dar smarkiau. Niekada nepabosdavo suptis.

Po tėčio mirties parkas man pradėjo reikšti kitokius dalykus. Džiaugiuosi, kad jis jų nemato. Nemato, kaip aš rūkau, geriu kvilai stiprų sidrą ir valkiujuosi su netinkamais berniukais. Ir dar kai ką veikiu.

Šis parkas daug ką primena. Gera ir bloga. (Daugiausia bloga.) Vieta pasimatymui su mirtimi ne blogesnė už kitas. Pasirinkau slėpyklą laipiojimo konstrukcijos viršūnėje. Stengiausi negalvoti, kad koks nors vaikas gali užeit mano lavoną. *Tikiuosi, mane ras parko prižiūrėtojas, tas, kuris truputį panašus į pedofilą. Fe... Verčiau tegul manęs neliečia. Net jei būsiu visiškai negyva ir nejausiu.*

Praėjau pro ančių tvenkinį. Jis nusašintas prieš kažį kiek metų. Tarsi liūdėjo negalėdamas vykdyti vienintelės savo paskirties. *Rupke, jau darausi sentimentali, o dar nepradėjau žmoniškai gerti. Nepamatysi, kaip pradėsiu svaigt apie nusiminusius medžius ir prislėgtas šiukšliadėžes.*

Užlipau į slėpyklą, įlindau ir atsisėdau. Grindys nebuvo labai purvinos, taigi gerai. Tarsi būtų svarbu.

Išsitraukiau iš rankinės peilį.

Žiūrėdama į ašmenis prisiminiau.

Kiekviena tos nakties smulkmena buvo kaip peilis į širdį.

Ir kiekviena priežastis negyventi jį dar pasukiojo – žiauriai pasukiojo.

Atsukau butelį, pagėriau.

Paskui dar pagėriau.

Užsimerkiau.

Giliai įkvėpiau.

Pasirengusi.

Pjauk.

Ir tada kažką išgirdau. Cypimą, girgždėjimą. *Per garsiai. Velnias. Ten kažkas yra.*

Atsargiai dirstelėjau pro slėpyklos langelį ir pamačiau jį. Sūpuoklėse. Besisupantį pirmyn atgal, pirmyn atgal, iškylantį kuo aukščiau, kaip ir aš buvau pratusi.

Vėlnias. Dabar nėra kaip to daryti, ar ne? Reikia jį nuvaryti. Kad man netrukdytų. Taigi įgrūdau peilį atgal į rankinę, čiupau butelį ir nusibrazdinau žemėn.

O, kadgi būčiau likusi viduje ir palaukusi, kol jis nueis...

Jis pamatė, kaip ateinu nelabai tvirtais žingsniais. Vos atsidūriau taip arti, kad galėjau į jį išžiūrėti... Na, nėra reikalo kartotis. *Ko gera, yra blogesnių būdų, kaip praleisti paskutines gyvenimo minutes. Trupučiuką pasišnekėsiu. Jis vis tiek nueis.* Man artinantis jis sulaikė sūpuokles. Žiūrėjo į mane, aš žiūrėjau į jį. Atsisėdusi į gretimas sūpuokles pasilabinau. Jo žvilgsnis buvo kažkoks nesuvokiamas. Dabar, atrodo, suprantu, ką reiškė, – manau, jis mane *atpažino*.

Dar keisčiau, kad ir aš pamaniau jį atpažinusi.

Betgi tai neįmanoma.